

Камбанка

Разказ

Камелия Маринова , Езикова гимназия „Васил Карагьозов“ - Ямбол

Сънувах, заспала в земните недра, но свистенето на вятъра се чуваше смътно, усещах как влагата от натрупания сняг се просмуква в почвата, която ме притискаше в своите объятия. Беше тъмно и влажно, но топло и някак уютно. Минаваха дните, не мога да кажа точно колко, много или малко, но почувствах промяна. Усещах приятно гъделичкане, набъбване вътре в мен и се протягах, протягах, като че ли мястото не ми достигаше. И тогава се случи чудото! Почувствах галещата милувка на слънчевия лъч, дочух ромон на поток, песен на птица и...отворих очи.

Здравейте! Аз съм Камбанка! Малкото диво горско цвете, което сбъдна своята мечта! А това е моята история, изпълнена с вълшебство, с много слънце, любов и мечти.

Всичко започна в един ден, когато над мен се беше ширнало безкрайното синьо небе, слънцето ме галеше нежно с топлите си лъчи, всичко наоколо беше зелено, пъстро и весело. Всички цветя бяха облекли най-красивите си премени и се галеха усмихнато в слънчевата милувка, пееха чудни весели песни. Стори ми се прекрасно усещането за хармония и благодат. Не съм и мечтала за такъв живот. Чувствах се спокойна, щастлива и пълноценна. Така безгрижно минаваха дните ми.

Един късен следобед на небето се появиха бели пухкави облачета. Много приличаха на малките зайчета, които подскачат и си играят на нашата полянка. Те пълзяха по небето, скупчваха се и ставаха по-големи и по-тъмни. И тогава паднаха първите капки дъжд. Погалиха ни и утолиха жаждата ни. Разбрах, че обичам дъжда, водата отмива всичко и след нея оставаш само ти, такъв, какъвто те е създала природата, чувстваш се прероден.

Може би това беше моментът, когато разбрах, че въпреки прекрасния живот, който имах, нещо ми липсва, че съм създадена за нещо различно. Това чувство бе като малко семенце, което се развиваше и растеше, подклаждано от моите мисли. То бе едно усещане, което не ми даваше покой. Имах толкова много въпроси, а никакви отговори не идваха. Искях да подскачам като зайчетата, да тичам като сърничките, да полетя като птичките. Да, да полетя, високо, толкова високо, че да изглеждам, като малка черна точка на фона на синьото небе. Какво ли би било да усетя полъха на вятъра във висините и да погледна света отгоре.

Такъв бе моят скромен живот, изпълнен с големи мечти. Дните минаваха неусетно, а аз имах чувството, че съм застанала встрани от него, наблюдавам и чакам нещо да се промени, нещо различно да се случи.

Дните станаха горещи, галещите слънчеви лъчи на пролетта се превърнаха в огнени пламъци, а ние чакахме благодатния дъжд и се молехме за чудотворното му въздействие върху всички нас. После природата започна да се обагря в златисти багри, дойде есента, с нейната красива окраска, прохлада и дъжд.

А аз! Аз усещах, че всичко върви към неизбежния си край. Чувствах тревожно безпокойство, като че ли се намирах в безизходица. Нима всичко ще свърши така? Тези и още хиляди въпроси се въртяха в малката ми глава, но отговори отново нямаше, а тъгата с всеки миг ставаше все по-непоносима.

И един ден, съвсем неочаквано, задуха силен вятър. Той се завъртя, заигра се с мен, вихрушката откъсна тънкото ми стебло и аз полетях. Не се изплаших, не помислих за последствията. Та нали това бе мечтата ми. Но всяко начало има и своя край, а при мен той дойде много бързо. Както изведнъж се появи вятърът, така бързо и утихна. Аз паднах на земята като есенен лист само секунди след издигането си. Но бях щастлива, дори и за миг, бях успяла да сбъдна мечтата си и сега се чувствах готова за края.

Погледнах към небето, беше тъмно и натежало от дъждовни облаци. Ято птици летеше високо горе. Започнаха да се снишават и да кръжат над поляната. Една от тях се откъсна от ятото и полетя надолу, точно към мен. Кацна на поляната, хвана мен и няколко стръка трева в човката си и се издигна. Не можех да повярвам! Виждах света от небесните висини! Нима това бе истина, нима можеха да се случат толкова чудеса в един ден? Летяхме толкова високо, наблюдавах моята полянка, моя дом, отгоре, чувствах вятъра и свободата. Да, свобода беше това, което съм търсила и чакала, тази промяна ми беше нужна, за нея мечтаех неутолимо. Много неща научих в краткия си живот. Ние, цветята, сме красиви, майката природа ни сътворява, за да направим света по-съвършен, да даряваме от своето изящество на другите и сме достатъчно ценни с това, че ни има. И точно тук се крие нашата свобода, в споделените любов, хармония и съвършенство.

Полетът с моята птичка бе незабравимо изживяване. Кръжахме, отпускахме криле и се оставяхме на вятъра да ни носи, устремяхме се и отново се оказвахме в прегръдките му. После се снижихме над едно високо дърво и кацнахме в короната му. Птицата ме положи нежно в гнездото си и за моя най-голяма изненада от там виждах своя дом, цветната полянка с многобройни диви цветя. Бях безкрайно щастлива, мечтата ми се сбъдна, дори надмина очакванията ми.

Това е моята история. За някого може да е край, но да мен е едно ново начало. Природният свят е магичен и тайнствен кръговрат без начало и край.

Зимата дойде и аз отново сънувах в обятията на земните недра, чувах свистенето на вятъра, усещах как влагата от натрупалия сняг се просмуква в почвата, която ме притискаше нежно в обятията си...

Здравейте! Аз съм Камбанка! Дивото цвете, което сбъдва мечтите си!